

Kalliopé részletek

– Ugye meséltem már a városi művészeti fesztiválról? – kezdett bele a történetbe. Kényelembe helyeztem magam a kanapén. Jól tudtam miről van szó, Kinga rengeteget mesélt nekem erről az eseményről, ahol önkéntesként dolgozott a nyáron.

– Hihetetlen volt, mindenki úgy viselkedett velem, mintha már rég ismernénk egymást. Bemehettem a Kalliopé Színház próbájára. Tudtad, hogy Benjámín is tagja a társulatnak?

– A fiú, akivel együtt jársz franciára? – kérdeztem, miközben szórakozottan kapargattam egy matricát a kis pajta falán.

– Igen – vetette oda ingerülten.

– Helyes srác – mondtam, miközben Kingát fürkésztem.

– Egy gazdag sznob arisztokrata, aki emellett ritka nagy idióta is. Ismerem a fajtáját. Akkor érzi magát a legjobban, ha a középpontban van.

– Pont az a fajta ember, aki ha szembe jönne veled az utcán, átmennél a túloldalra.

– Eltaláltad!

– Ennek ellenére mégis maradtál.

– Mert magával ragadott az a közeg! Ott mindenki annyira energikus, kreatív és tele van alkotói vágygal... – barátnőm lobbanékony és heves természetéhez egy nagy adag adrenalin csapódott, ahogy nem győzött áradozni a színházi társulatról. – Tartanak mozgás tréningeket is. A csoportvezető Somogyi Sámuel, aki a nyári tűzszínházi előadást is rendezte.

– Igazán? – kérdeztem meglepődve. Tavaly nyáron láttam azt az előadást. Azóta is sokat emlegetik a városban a Kalliopésokat, akik megsokszorozták az ünnepi műsor nézőszámát. – Profin bánnak a tűzzel, pedig a többségük nem idősebb nálunk. Nagy élmény lehet egy ilyen előadást létrehozni.

– Pontosan – helyeselt Kinga. – Régebben sokszor mondtad, hogy szeretnéd kipróbálni a színjátszást. Holnap tartják az idei első próbát. Ott a helyünk!

A sarkon bekanyarodva megérkeztünk az utolsó teremhez, amelynek zárt ajtaján keresztül lábdobogás, majd felharsanó nevetés hallatszódott ki.

– Jó lesz! – mondta. Miután látta, hogy nem érte el vele a kívánt hatást, hozzátette – Vagy ha nem, lelépünk.

Nagy levegőt vettem, majd kinyitottam az ajtót. Beléptünk a terembe és tátva maradt a szám. Egy lángvörös hajú lány a terem közepén nyomta a fekvőtámaszokat és hangosan narrálta a küzdelmet egy láthatatlan ellenféllel szemben. Az évfolyamtársunk, Teó egy hip-hop számra ugrált egymagában, miközben a zene üvöltött a tanári asztalra állított hangfalból, amit egy sombrero-t viselő fiú éppen megfelelő ülő alkalmatosságnak ítélt. Utóbbi srác fejhangon kezdte szavalni Petőfi Tisza című versét. Közben bizonyos időközönként az ablakokra pillantott, mintha azt várná, hogy elrepedjen az üveg a puszta hangjától. Olívia és Jázmin (egy nyolcadikos és egy hatodikos lány) éppen balett oktatást tartott a meglepett kis ötödikesek számára. A kicsik a kezdeti idegenkedés után próbáltak minden mozdulatot hitelesen utánozni és előadni. Benjámin pedig ... ő egy szék lábának érzéki nyalogatását imitálva folyamatos szemkontaktust próbált tartani az újonnan érkezőkkel. Vagyis Kingával és velem. Eközben a vörös hajú még mindig fekvőket nyomott. Csak akkor vettük észre, hogy már pár perce az ajtónál állunk és őket figyeljük. Elég gyámoltalannak tűnhettünk úgy kővé dermedve a megdöbbenéstől, úgyhogy jeleztem Kingának, hogy keressünk helyet. Érdekes, de mint oly sokszor, a látszat most sem tükrözte a valóságot. Mert bár tényleg megdöbbenett ez a furcsa társaság, eszem ágában sem volt sikítva kimenekülni a teremből. Sőt, felkeltette a kíváncsiságomat és szórakoztató volt. Jó, azt azért el kell ismerni, hogy Benjámin vagy két perce nyalogatta annak a széknek a lábát és ez már kicsit frusztrálóan hatott. Aztán később – amikor látta, hogy kezdünk komolyan aggódni az épelméjűségéért – abbahagyta, felült a székre és szimplán tovább nézett minket, mintha mi sem történt volna.

Aztán hirtelen hatalmas csattanást hallottunk, az ajtó bezárult. A teremben pillanatok alatt csend lett, mindenki abbahagyta, amit addig művelt és az érkező felé fordult. Az ajtóban egy magas, komoly fiú állt. Hosszúkás összekuszált haja csapzottan tapadt a tarkójára, nyilván sietett. Ő is tréningruhát viselt, akár csak a többiek.

– Most nézzetek a terem túloldalába és mindenki keressen magának egy szempárt! Ha megtaláltátok egymást, tartsátok a szemkontaktust, a mozgás ne álljon le! – utasított Samu.

A tőlem legtávolabb álló emberek felé fordultam. Jázmin egy pillanatra a szemembe nézett, aztán rájöttem, hogy már Ricsi a párja. Kinga is ott volt, de már talált magának embert. Noel és én egyszerre fordultunk egymás felé. Miután tudatosult benne kivel került össze, látványosan trappolt egyet, összefonta maga előtt a karját és elnézett fölöttem.

– Ennyire ne örülj – figyelmeztettem.

Nem szólt semmit csak fűjt egyet.

– Ha végig ilyen leszel, keresek magamnak valaki mást – mondtam és már indultam volna, mikor észrevettem, hogy végre megtisztel a figyelmével. Tartottam a szemkontaktust, de megint elég gorombán nézhettem, mert sikerült megtörnöm. Elmosolyodott.

– Mindenki vegyen, nagy levegőt, majd mondjátok ki hosszan és hangosan az abc első betűjét! Addig rezgetessétek a hangot, amíg el nem fogy a levegőtök. Majd kezdjétek újra! – adta ki a feladatot Samu. – Ezt folytatva közelítsetek a párotok felé. Minél közelebb értek egymáshoz, annál halkabban adjatok ki hangot. A szemkontaktus még mindig folyamatos.

Noel elkezdte nagyon lassan átszelni a termet és én is elindultam felé. Közben az egész helyiség megtelt disszonáns hangfoszlányokkal, amik érzékenyen érintették csellista füleimet, úgyhogy próbáltam csak az ő hangjára és az enyémre összpontosítani. Egyre közelebb értünk egymáshoz, már csak karnyújtásnyira voltunk. Folyamatosan adtuk ki a mindinkább halkuló hangot, mereven néztünk egymásra. Oldalról érezkeltem, hogy a legtöbben már megálltak, Noel azonban még mindig közeledett felém. Már komolyan vette a feladatot, pislogni sem pislogott, az arcunkat néhány centi választotta el. Amikor már nem volt hova tovább, nagyon finoman összeérintette a homlokát az enyémmel és halkán, alig hallhatóan mormolta maga elé a hangot. Éreztem az illatát, borsmenta és frissen őrölt kávé. Kellemes érzés kerített hatalmába. A homloka forró volt, akárcsak az enyém, de nem adta semmi jelét annak, hogy ez zavarónak. Csak néztünk egymás szemébe. Zöld szempár a zöld szempárba. A pillanatot Samu dicsérő szavai törték meg. Hátráltam egy lépést, mire Noel felnevetett és beletúrt a hajába. Az ő részéről itt ért véget a gyakorlat.

– A következő feladathoz üljetek le egymással szemben! Egyikőtök találjon ki magának egy foglalkozást és egy életkort! Ha megvan, tegye fel a kezét.

Alig kezdtem el gondolkodni, Noelnek már fent volt a karja. Samu megvárta, amíg mindegyik párosból egy ember feltette a kezét.

– A másik félnek az a feladata, hogy tekintet alapján kitalálja, ki ül vele szemben valójában. Kezdhettek!

Megpróbáltam olvasni Noelben, de nem volt könnyű. Először madarat tudott volna fogni örömeiben, utána tekintete hirtelen elsötétült és maga elé meredt. Aztán dühös lett, ijedt, reménykedő, letargikus, idióta, bölcs és így tovább. Egyszer még kancsalított is.

Olíviáékkel kezdtük. Kiderült, hogy nem is tévesztettek olyan sokat. Olívia 30 éves ügyvédnek tippelte Teót. Igazából 42 éves bíró volt. Kinga szerint Ricsi 20 éves színész, igazából 50 éves rendező. Nekem egyetlen tippem volt Noelre. Miután röhögő görcsöt kapott a válaszomat hallva, hamar rájöttem, hogy nem lehet 69 éves kisnyugdíjas enyhe szenilitással.

– De hát akkor ki voltál? Áru!d már el! – nógattam.

– 25 éves bohóc –mondta és még mindig nevetett. Elég értelmetlen fejet vághattam, mert megkérdezte tudom-e mi az.

– Tudod az a színes ruhás, piros orrú – mosolygott.

– Tudom mit jelent!

– „Öltöztess bohócnak, s engedj beszélnem, ahogy akarok – kezdte Noel, miközben körbesétált –, kipucolom én e megfertőzött világ ronda testét, csak szedje gyógyszerem türelmesen.” – mondta, majd összekócolta a hajamat. Próbáltam figyelmen kívül hagyni milyen érzést keltett ezzel.

– Shakespeare? -tippeltem.

– Ahogy tetszik –bólintott.

– Ki írta, ha nem ő? – kérdeztem.

– Mondtam. Shakespeare írta. Az Ahogy tetszik-ben – láthatólag jól szórakozott az értetlenkedésemen. Nagyszerű.

Miután Samu tapsolt egyet, jelezve a kezdést sokáig nem történt semmi. Vártam, hogy Noel mondjon valamit, de nem szólt egy szót sem. Aztán gyengéden kézen fogott és felállított. Bal karját a derekam köré fonta, jobb keze az enyémbe kulcsolódott. Lassan vezetni kezdett, ő diktálta a tempót, arra léptem amerre ő irányított. Kezdetét vette a mi kis sajátságos dance macabrénk, ahol egyértelműen nem volt beleszólásom a dolgok folyásába. Akkor még nem sejtettem, hogy ez az első találkozásunk óta így volt. Halkan dúdolt egy számomra ismeretlen dallamot, amit minden bizonnyal csak én hallhattam, és amitől a kis szörszálak hadirendbe álltak az alkaromon. Az erő kezdte elhagyni a lábaimat, már fejben elképzeltem, hogy én leszek az első ember, aki elájul egy iskolai csoport foglalkozáson. Körülbelül ennél a pontnál jutott eszembe, hogy lélegeznem kéne. Élesen beszívtam a levegőt, majd sóhajtottam egy nagyot. Erre a táncunk abbamaradt és ő ellépett tőlem. Gondolkodás nélkül kinyújtottam a kezem arra amerre őt véltem. Nem kellett sokáig várnom. Megfogta és én visszahúzhattam a közelembe.

– Mire gondolsz? – kérdeztem suttogva, habár tudtam, hogy ebben a feladatban csak ő szólalhatna meg.

– Nem hiszem, hogy tudni akarod – nevetett. De ez a nevetés nem volt boldog. Szavakat rejtett mögé, amelyeket nem mondott vagy nem mondhatott ki. Frusztráló volt, hogy fogalmam sincs, mi történik körülöttem. Az, hogy a látásomtól is meg voltam fosztva csak még jobban növelte ezt a kellemetlen érzést. Samu tapsolt egy nagyot jelezve, hogy vége a feladatnak. Noel eloldozta a sálát, visszaadva ezzel a látásomat.

Aznapi utolsó feladatunk egy közös csoport jelenet volt. Csak később jöttem rá, hogy igazából pszichológiai kísérletnek is nevezhetnénk. Samu két csapatra osztotta a társaságot.

– A feladatokat nem több, mint a megadott zenére kitalálni egy néma történetet a két banda számára. Improvizáljatok. A dráma alapja a konfliktus – mondta Samu, azzal a terem elejébe ment zenét keresni, magunkra hagyva minket. Ott állt egymással szemben a társaság két külön kompániaként. A zene elindult, de senki sem mozdult. Ebben a pillanatnyi szünetben még volt

időm megállapítani, hogy többek közt Teó Ricsi és Jázmin is a csapatom részét képezi. Szemben velünk álltak a „riválisok”. Kinga, Olívia, Noel, Benjámín és még páran. Aztán már nem volt időm nézelődni, mert beindultak az események. Noel minden előzmény nélkül átuagrott a területünkre felkapta a hátára Jázmint és már ott is volt a saját csapatánál. A „hadifoglyot” körbevették elzárva tőlünk a hatodikos kislányt. Teljesen ledöbbsentünk és rögtön azon kezdtünk agyalni, hogyan válaszoljunk a „támadásra”. A zene közben egyre erősödött, dűbörgött a basszus, miközben mindenfajta kommunikáció nélkül egyszerre indultunk el lassú, de biztos léptekkel a szemben lévő alakulat felé. Ricsi hirtelen kilépett közülünk, megragadva Olíviát és – ujját végig húzva a nyakán – képletesen elvágta a torkát. Olívia a padlóra zuhant. Ricsi kihasználva az ellenfél történetek miatti bénultságát újabb áldozatot ragadott meg és tett harcképtelenné. Ezután elszabadult a pokol. Már nem tudtam megmondani pontosan mi történik. Csak tülekedő embereket láttam, padlóra zuhanó testeket. A zene már dobhártyaszaggató volt. Ekkor megláttam Jázmint a sarokban, Benjámín éppen felé indult. Előbb akartam odaérni, megmenteni őt. Nem tudtam pontosan mitől, de mégiscsak az a legtisztább, ha megpróbálom megmenteni a csapattársamat. Ezért elindultam kűszva a sarokban kuporgó kislány felé. Kűszva, hiszen így tudtam legjobban védeni magam a közelemben folyó lassított ökölharctól. Már csak egy karnyűjtásnyira voltam Jázmintól, amikor valaki lassan hátrahűzött a hajamnál fogva. Nem ellenkeztem. Éreztem, ahogy Ricsi ujjá – akár egy éles penge – végigfut a torkomon. Utoljára még belenéztem a kék szempárba, de nem láttam mászt csak elvakultságot, dűhöt és agressziót. Aztán lehunytam a szemem és élettelen bábuként elterűltem a padlón. Valakire rázuhantam, de nem adta jelét, hogy ez zavarná. Halott lévén biztosan nem foglalkozik ilyen pitiáner dolgokkal – gondoltam és én sem törődtem vele. Csak örűltem, hogy vége, hogy már nem kell tovább küzdenem ebben az értelmetlen csatában. A szemem még mindig szorosan lehunyva tartottam, fogalmam sem volt mi történik körülöttem. Csak a zenét hallottam, ahogy a lábdob a záró taktust üti. Majd elhalkult és vége lett ennek is.

Szó nélkül elindult velem a mosdók felé. Azt gondoltam, hogy kint majd megvár. Természetesen tévedtem. Hogy is feltételezhetnék ilyet róla? A táskámmal a kezében a női mosdó kellős közepén Jenei Noel olyan szórakoztató látványt keltett, hogy elnevettem magam.

– Mi olyan vicces? – kérdezte teljesen természetesen.

– Te – feleltem majd megnyitottam a csapot és elkezdtem ráncba szedni magam.

Férfiakat megszégyenítő módon türelmesen kivárta, amíg újra emberi alakot öltöttem. Miután végeztem, elvettem tőle a táskámat, majd odaálltam közvetlenül elé és farkasszemet néztünk. Fogalmam sincs miért, de nem jutott eszembe ennél értelmesebb dolog. Aztán már érdekelni kezdett, hogy mennyi ideig bírja szó nélkül, úgyhogy továbbra is csak néztem a nyugodt, zöld szempárt. Sokkal magasabb volt, mint én, úgyhogy egy idő után fájni kezdett a nyakam, de már semmiképpen sem akartam feladni. És úgy látszott, hogy ő sem. Halvány mosollyal az arcán tovább nézett a szemembe, mintha ő is kutakodna, keresne valami után mintha őt is érdekelné, mire gondolhat a másik. Alig egy arasznyira volt tőlem és én kegyetlenül meg akartam csókolni.

Csütörtökön volt az utolsó színjátzó az ünnepek előtt. A múlt hét történései ellenére még mindig a hullámmal foglalkoztunk. Csak arra vártam, hogy megérkezzen. Ha volt még egy utolsó lehetőségem arra, hogy nyugodtan beszéljek vele akkor ez az volt. Egész próba alatt azt vártam, hogy nyitódjon az ajtó és besurranjon rajta nesztelenül, a hóeséstől vizes összekuszált hajjal. Hogy ledobja magát az egyik székre és velünk együtt hallgassa Benjámint rasszizmusról szóló történeteit, amiket Samu kérésére szedett össze az órára. Hogy gondol egyet és mond valami vicceset, amin aztán mindenki elneveti magát. Mert elég nyomasztó volt a hangulat, főképp a téma miatt. Benjámint történetei a fasizmusra, a neonácikra és a harmadik birodalomra is kiterjedtek. Érdekesen mesélt, ahogy szokott, de azért ezek mégsem esti mesék. Jó lett volna, ha Noel a jelenlétével ellenpontozza a hallott borzalmakat. Még azt sem bántam volna, ha megint befűjja, magát a dezodorommal majd elvigyorodik úgy, ahogy csak ő tud. De nem tette. Mert ott sem volt. És mi csak hallgattuk és hallgattuk azokat a rémséges történeteket Hitlerről, Mein Kampf-ról és a diktatúrák kialakulásáról, miközben a hó egyre hevesebben hullott alá az égből, az ablakon jégvirágok nyíltak, a radiátorok pedig szokás szerint felmondták a szolgálatot. Bár ezutóbbi a Jedlikben egyáltalán nem volt meglepő.

– Várod már a hullámot? – kérdezte Kinga Benjámintól. Próbálta oldani a hangulatot és elterelni Benjámint figyelmét. Ez jó volt, mert így végre megláttam Noelt. Már éppen indultam volna felé, amikor észrevettem, hogy nincs egyedül, Monával beszélgetett. Épp a fehér szoba felé tartottak. A kíváncsiság és a féltékenység egyszerre égett bennem. Próbáltam minél jobban belátni a résnyire nyitott ajtón. Nem mertem mozdulni csak a nyakamat nyújtottam. Mona a

földön ült, Noel pedig éppen leereszkedett mellé amikor... Benjámint az ajtó elé állt és én nem láthattam a továbbiakat.

– Na? Megismételjem a kérdést? Látom, hogy nem vagy itt kislány! – mondta Benjámint hangosan a fülembe. – Elluska! Úgy állsz itt, mint egy...

– Ki ne mondd! – kiáltottam. Elegem volt a napból, belőle is és abból a kettőből ott a fehér szobában. Nem vártam meg a mondat végét. Egyik kezemet Benjámint szájára tapasztottam, a másikkal pedig egy hirtelen mozdulattal kikaptam a pálinkás üveget a kezéből. Benjámint nem ellenkezett, pedig tudtam, hogy megállíthatna, ha akarna. Nagyot kortyoltam, majd a kezébe nyomtam az üveget.

– Nem tudsz semmit! – mondtam. Szintén egy gyors mozdulattal felvettem a kabátomat, nyakam köré dobtam a sálát, majd határozott léptekkel kísértálm a hátsó ajtón. Olyan gyorsan történt az egész, hogy fel se tűnt senki másnak. Csak Benjámint döbbsent képe maradt meg a fejemben, az égő érzés a torkomban és a fájdalom a szívemben, miközben hosszú léptekkel szeltem a kihalt hólepte utcákat a sötét éjszakában hazafelé.

Hirtelen ötlettől vezérelve felhívtam Teót, hogy megkérdezzem, nincs-e kedve kipróbálni az új bár a belvárosban. Meglepett, hogy már az első csöngésre felvette. Kiderült, hogy neki se volt programja az estére és örült a hívásomnak, úgyhogy egy óra múlva már a Janis Joplin nevű bárban ültünk. A hely maga elég szűkös volt, a félhomályban sokáig tartott mire kiszúrtunk egy üres asztalt, hátul egy bordó sarokkanapé előtt. A bár másik helyisége játékkeremként funkcionált. Rengeteg ember volt körülöttünk, főképp tizenévesek. A levegő áfonyás vodka és sörszaggal telt meg. Rendeltünk két sört, majd Teó a hullámról mesélt nekem.

– Ez az eddigi legizgalmasabb munkánk. Na jó, talán a második – töprengett. – Samu olyan, mint egy hajcsár, mondjuk ez nem meglepő. Elégge szorít minket az idő. Na és te, hogy vagy?

– Őszintén? Kicsit magam alatt. Félre ne érts, aranyosak a többiek. Csak nem hiszem, hogy...

– Közéjük tartozol? – fejezte be a mondatom. Hát talán azért érzed így, mert így van. Nézd, mindennek van jó oldala. Szonjától sokat tanulhatsz. Nagyon tehetséges és rendkívül jó tanár.

– Igen, várom már a közös munkát. Talán még valami jó is kisül ebből a káoszából. – nevettem.

– Elnézést, szabad ez a hely? – kérdezte egy hang mellettem. Teó szemei elkerekedtek, arcából látványosan kifutott a vér. Ha a hang alapján nem is, ebből a reakcióból már biztosan tudtam, hogy ki áll mellettem.

– Apám, te nem vagy komplett! Neked nem a színházban kellene lenned? – szólalt meg végül Teó.

– Úgy döntöttem inkább kihagyom. – mondta Noel, majd lehuppant mellém. A pincérnő éppen akkor ért oda mellénk.

– Még egy kört kérnénk. – szólt, miközben felváltva nézett Teót és engem. – Ti srácok? Csak így kettecskén?

– Egyikünk sem kapott jegyet az esti showra, hát gondoltuk, összeülünk – nyögtem ki végül.

– Nem maradtok le sok mindenről, ne bánjátok – mondta, majd idegesen beletúrt a hajába.

– Ha te itt vagy, akkor most ki van a helyeden? – kíváncsiskodtam. Végre összeszedtem magam annyira, hogy ránézzek. Öltöny volt rajta és szokatlanul ünnepélyesen festett. Bár jól állt neki, határozottan nem az ő stílusa a nyakkendő, amit éppen abban a pillanatban fejtett le magáról.

– Benjámín elég ügyes, megoldja egyedül is – legyintett.

– Mi történt?

– Kissé összebalhéztam az egyik fellépővel, aki azt hitte, hogy mindenki úgy fütyül, ahogy ő akarja. Különböző helyeken kellett volna lennem egyszerre. A zenekarban és konferansziéként is. Úgyhogy inkább idejöttem, hogy kieressem a gőzt. Benjámín vállalta a műsort.

– Nem lesz ebből gáz, haver? – kérdezte Teó.

Noel vállat vont. Közben megérkezett az újabb kör. Egy húzásra kiitta a saját korsóját, majd felsóhajtott.

– Pontosan erre volt szükség. – mondta és hátradőlt. – Jó, hogy itt taláلتalak titeket srácok. Tényleg. Most örülhetsz. – nézett rám vigyorogva.

– Ugyan minek?

– Jegy nélkül is találkozhatasz a műsor sztárjával. – mondta, miközben átkarolt.

– Hogy te milyen beképzelt vagy. Tényleg azt hitted, hogy miattad mennék el?

De Noel már nem figyelt rám, mivel elaludt. Rettenetesen fáradt lehetett a próbák miatt. Örültem neki, hogy már nem hallotta a nevetséges magyarázkodásomat. Naná, hogy csak miatta mentem volna el...

Teóval sokat mondó pillantást váltottunk. Úgy emlékszem 10 perc sem telt el, már hallottam Benjámint autóját lefékezni az utcán. Rajta is öltöny volt és csokornyakkendő, amiben kissé röhejesen nézett ki. Megpróbáltam visszafojtani a feltörni készülő nevetésem a helyzet abszurditása miatt, ám amikor megláttam elgyötört arckifejezését, amivel furcsa hármasunkat szemlélte nem bírtam tovább. Kitört belőlem a nevetés. Noel még erre sem ébredt fel. Benjámint és Teót közös erővel támogatták a kocsijig. Teó és a hétalvó hátul ültek, én pedig az anyós ülésen foglaltam helyet. Miután mindenki mást hazavitt márcsak én maradtam Benjáminnal a kocsiban.

– Kösz, hogy szóltál. Megspóroltál nekem pár felesleges utat.

– Igazán nincs mit.

– Vicces, hogy pont nálad kötött ki – gondolkodott hangosan.

– A sorsnak van humorérzéke – sóhajtottam.

– Tudja már? – kérdezte fürkészve.

– Nem. És maradjon is így – szóltam, miközben kiszálltam a kocsiból.

– Rajtam nem fog múlni Odler.

– Jó éjszakát! – búcsúztam mosolyogva.

Benjámint kitolatott a bejárónkról, felbőgött a motor és a mercedes eltűnt a januári ködben.

Szonja különböző intenzitású számokat adott aláfestésnek, közben pedig arra kért minket, hogy kezdjünk el mozogni. Yann Tiersen dallamaira könnyű volt egy hullámhosszra kerülnöm a testemmel. Különös érzés, amikor a mozdulataiddal fejezed ki a legbelső érzéseidet. Az egész tested helyetted beszél. Mikor a zene izgalmasabbá vált és komolyabb dallamok jöttek felszínre, megkaptuk a következő feladatunkat.

– Most csukjátok be a szemeteket és képzeljétek el, hogy a világmindenség körülvesz. Holott nem is léteztek. Semmik vagytok, mindannyian ott lebegtek az éterben, de nem léteztek. Hogyan viselkedik a semmi?

Az első intuíciónkat követve leguggoltam és összegömbölyödve a sarkamon kezdtem hintázni. Mint a rossz gyerek, amikor sarokba állítják. Hirtelen így tudtam elképzelni a semmit. De komolyabban nem tudtam elgondolkozni a dolog problematikáján, hiszen a semmi nem gondolhat semmit. És itt körbe is ért az okfejtésem.

– Mi lesz a semmiből, ha hirtelen szárnyakat kap? – Szonja hangja volt az egyetlen biztos pont a teremben, így hát ösztönösen ráfigyeltem.

– Ha hirtelen fekete színt ölt, hatalmas szárnyaival csapdos, mint egy gyönyörű, félelmetes...

– Madár – suttogtam, majd felegyenesedtem és elképzeltem, hogy én vagyok Ő. Én vagyok a gyönyörű, sötét, félelmetes és veszedelmes semmihez sem fogható halálmadár, kinek pusztá jelenléte rettegést szül minden lélekben. Hirtelen értelmet nyertek az eddigiek. Ő Semmi és Minden egyszerre.

– Nyissátok ki a szemeteket! – szólalt meg Szonja.

Körülöttem mindenki valamilyen fura groteszk madárpózban fagyott le, köztük én is. Márk és Kincső észre se vették, hogy egymás felé fordulva állnak mérlegállásban. Rózi kitárt karokkal nézett felfelé. Mint egy hatalmas égi vándortemető.

– Helyezkedjétek el kényelmesen a földön! Le is fekhettek, de figyeljétek ide. Mesélni fogok.
– szólt Szonja, majd leereszkedett közénk törökülésbe és kinyitott egy sötét borítós, vastag kötetet.

– Edgar Allan Poe: A Holló – kezdte Szonja és felolvasta a verset.

A háttérben halkán felcsendült a Blackbird című dal, melyet Olívia távolodó zokogása tört csak meg. A fények kialudtak, a színpad elsötétült. A közönség pedig tapsolni kezdett. Az öltözők mellett rohantam el a hátsó kijáráshoz vezető szűk folyosón. Sötét volt, csak az EXIT táblák gyér neon fénye adott útbaigazítást. Szerencsére elég sokszor jártam erre, hogy tudjam merre tartok. Messze voltam már a színpadtértől, de hallani lehetett, hogy a közönség még mindig tapsolt. A legtöbben visszamentek a színpadra, így nem tűnhetett fel senkinek, hogy pár színész köddé vált. Végre kiértem az épületből. Épp időben, hogy lássam, amint Monát beemelik a készenléti mentőautóba és elindulnak vele a kórház felé. Noel vele tartott. Egy alacsony, sötét alakot láttam közeledni az épület felé. Samu volt az. Szeme körül sötét karikák éktelenkedtek, ezúttal nem volt benne semmi játékosság.

– A színház veszélyes üzem. Egyszer láttam egy előadást, ahol a főszereplő véletlenül valóban felakasztotta magát a színpadon. Hosszú másodpercekig fulladozott mindenki szeme láttára, amíg le nem vágták a kötélről. Egyesek szerint még a hörgését is hallani lehetett a mikroportból. Másnap már ugyanazt a szerepet játszotta. A darabnak mindig folytatódnia kell, Ella! – mondta majd megveregette a vállamat. Szólni se bírtam.

A belvárosi kopott macskakő visszhangozta sietős lépteimet, ahogy magassarkú cipőben egyenletes koppanásokkal haladtam tovább. Gondolataim úgy sűrűsödtek, mint esőfelhők az égen, elnyomták az utca zsivaját. Igyekeztem a felhőszakadás előtt elérni a kávéházat, ahol Kinga várt rám. Egy hónap telt el. Ennyi ideje próbáltam megszokni a csendet.

Beléptem a kávézóba. Kinga egy kis kétszemélyes asztalnál ült a sarokban. Forrócsokit szorongatva és sűrűn az ablak felé pislogott. Arca erősen gondterheltnek tűnt és ettől nyugtalan lettem.

– Mi volt tegnap? – kérdeztem tőle, miközben próbáltam semlegesnek tűnni.

– Kiderült, hogy nagyobb a baj, mint képzeltük. A társulat konkrétan a csőd szélén áll. Samu ötleteit folyton visszadobták, az újító témák nem tetszettek a cenzoroknak. A meglévő előadásokra pedig kevés az érdeklődő. Tudtuk, hogy a színház nem éli fénykorát, de úgy tűnik mi most komolyan nyakig benne vagyunk – fejezte be Kinga, majd kortyolt egyet a már kihűlt italból.

-Akkor hát ennyi? Lehúzzuk a rolót? – néztem ki az ablakon.

– Nem egészen – mondta Kinga. – Szonjának van egy mentőötlete. Egy utolsó előadáshoz, ami talán rendbe hozhatná a helyzetet – nézett rám várakozva.

– Ismered a Hajnalcsillag meséjét? – kérdezte.

– Nem – mondtam őszintén.

– Egy királylányról szól, aki megpróbálja megmenteni apját a haláltól...

– És Samuék ettől várják a csodát? – vágtam a szavába hitetlenkedve.

– Csak Szonja. Az ő ötlete volt. Samu állítólag rábólintott. Nem igen mutatkozott mostanában. Akárhogy is, Szonja a főcenzor elé vitte az ötletét és elfogadták.

-De? – kérdeztem.

-Honnan tudtad, hogy van, de?

-Mindig van de.

- De egy hetet adtak a darab színpadra viteléhez és ha nem lesz sikeres nem adnak több támogatást. Szóval mindent egybevetve ez az utolsó esélyünk. Szonja kérte, hogy keresselek meg. Feltétlen számít mindenkire. Tudom, hogy nehéz a történetek után... De mindannyiunknak az. Reggel kezdenénk a próbát.

Ránéztem barátnőm kérlelő arcára. Mérhetetlen szomorúság tükröződött a szemében. De amint kissé mélyebbre néztem megláttam benne valamit, ami miatt egyáltalán nem volt kérdéses a válaszom.

– Holnap reggel fél nyolckor találkozunk. Ne késs! A színház nem vár senkire.